

1

Jedno vám teda povim: bejt idijot není žádnej med. Lidi se vám akorát smějou a nemaj s váma trpělivost a chovaj se hnusně. Vono se toho namluví jak by na nás postižený měli bejt hodný jenomže povidali že mu hráli. Ale nestěžuju si poněvač si myslím že jsem si užil docela zajímavej život.

Idijot jsem vod narození. IQ mi zjistili pod sedumdesát takže na to mám i papíry. Teda já bysem tipoval že jsem spíš imbecil nebo možná dokonce debil i když osobně se nejradějč považuju spíš za slabomyslnýho protože jak se řekne idijot lidi si většinou představěj nějakyho mongolojda. To jsou takový ty co maj voči až u sebe a vypadaj jak číňani takže furt sliněj a šahaj si na příro.

Pomalejší teda jsem to nepopírám ale jsem možná chytřejší než si lidi myslej protože mě souděj podle toho jak vypadám ale do hlavy mi neviděj. Pálí mi to docela dobře ale když se mám

vyžvejknout slovem nebo písmem často nedokážu říct co vlastně chci. Hned vám dám příklad. Jdu takhle po ulici a vidím jak chlápek na zahradě sází keře a povídá hele Forreste nechceš si vydělat nějaký prachy a já že jo no tak mě nechal vozit hlínu. Bylo jí dobře dvanáct koleček a já se s ní v tom pařáku tahal až kdo ví kam a když jsem byl hotovej šáhne do kapsy a dává mi dolar. Kdybysem nebyl blbej tak hned řeknu co je to za žebráckou mzdu jenomže já vůl ten dolar vzal trapně zablekotal děkuju a šel. Cestou jsem ten papírek v dlani pořád skládal a zase rozbaloval a připadal si fakt jak idijot.

Už chápete co myslím?

Vo idijotech já totiž vím svoje. Jináč jsem možná úplně pitomej ale vo idijotech mně nemusí nikdo nic vykládat. Mám to načtený. Čet sem třeba toho Idijota Dostojevského a krále Leara a vo tom Benjiem jak napsal Faulkner i Boo Radleym z knížky *Jako zabít ptáčka*. To byl fakt vážnej případ. Ale nejraděj mám Lennieho z tý hry *O myších a lidech*. Ty spisovatelé je většinou dost vystihli protože jejich idijoti jsou vždycky daleko chytřejší než druhý lidi. To podepisuju protože tohle vám řekne každej blb. Ha ha.

Když jsem se narodil dala mi máma jméno Forrest po tom Generálovi Nathanovi Bedfordovi Forrestovi co bojoval v občanský válce. Vždycky tvrdila že jsme s tou rodinou tak nějak vzdáleně spřízněný. A říkala že to byl hrdina akorát že pak po válce založil Ku Klux Klan vo kterým dokonce i naše babča prohlašovala že to je banda pěkných ludráků. S tím bysem docela souhlasil protože ten jejich Velkej Šašek Počmáranej nebo jak si to říká co ten spolek

Forrest Gump

tady u nás šéfuje má krám se zbraněma a jednou to mi bylo tak dvanáct jsem šel kolem a koukám že má ve výloze velkou katovskou smyčku. Když viděl že se dívám tak si ji hodil na krk a zadržnul jako kdyby byl voběšenej a jazyk mu visel že jsem se šíleně vyděsil a utek. Schoval jsem se na parkovišti za autama a tam zůstal dokud někdo nezavolal poldy co mě pak vodvezli domů. I když třeba Generál Forrest moh bejt jinak bezvadnej chlap založit Ku Klux Klan nebyl až tak genijální nápad to ví každej vůl ale každopádně takhle jsem přišel ke svému jménu.

Máma je fakt bezvadná ženská což vám řekne každej. Táta mi umřel hned co jsem se narodil takže ho ani neznám. Dělal v dokách na vykládce a jednou když jeřáb tahal z lodi United Fruit Company velkou síť plnou banánů něco jim ruplo a ty banány na tátu slítly a slisovaly ho na placku. Já slyšel jak si vo tom chlapi vykládali a prej to byla pěkná řacha ta půltuna banánů poněvač táta pod nima zůstal na maděru. Banány teda rád nemám akorát banánovej puding ten mi docela šmakuje.

Máma dostala vod Firmy malou penzi a začala brát podnájemníky takže jsme si nežili zase tak špatně. Když jsem byl malej nechávala mě většinou doma aby mi vostatní děcka neubližovaly. A v létě když byl velkej pařák vždycky jsme se usadili v parádním pokoji se staženejma roletama aby tam bylo přitímí a krásnej chládek. Máma udělala džbán limonády a tak jsme tam sedávali a povídala mi jen tak vo ničem jako když si člověk vykládá se psem nebo kočkou ale mně se to hrozně líbilo protože mi bylo fajn a měl jsem pocit jako že mě ten její hlas tak nějak chrání.

Jako malinkýho mě pouštěla ven a moh jsem si hrát s děčkama ale pak zjistila že se mi akorát posmívaj a jak jsme si jednou hráli na babu nějakej kluk mě přetáhnul klackem až mi na zadku naskočilo parádní jelito a máma mi s klukama zakázala kamarádit a tak jsem si začal hrát s holkama ale to bylo taky na nic protože všecky přede mnou akorát utíkaly.

Máma myslela že kdybysem šel do školy jako všichni že se třeba zvetím ale po čase jí řekli že tam nepatřím i když první třídu mě nechali dochodit. Seděl jsem tam jak pecka a učitelka něco povídala ale já vůbec neposlouchal protože jsem koukal jak za oknem na velkým starým dubu před školou poskakujou ptáci a lozejí veverky a učitelka vždycky přišla a vynadala mi. Občas mě něco popadlo a já začal řvát a vyvádět ale to mě pak vyvlíkla na chodbu a musel jsem tam dřepět na takový lavičce. Vostatní děti si se mnou nikdy nehrály leda mě honily a poštuchovaly abysem začal vřískat a mohly se mi pošklebovat. Všecky až na Jenny Curranovou co jediná přede mnou neutíkala a někdy mi cestou ze školy dovolila abysem šel s ní.

Ale příští rok mě dali do jiný školy a ta byla fakt vzláštní protože to vypadalo jako kdyby tam schválně nahnali všelijaký divný děcka a byly tam prťata menší než já i kluci co jim bylo šestnáct i víc ale každej byl buď slabomyslej nebo měl klepku a některý nezvládli ani jít sami na záchod. Já z nich byl pravděpodobně nejlehčí případ.

Byl tam taky takovej tlustej pořízek asi čtrnáctiletý a ten měl nějakou nemoc že se vám najednou začal svíjet jako kdyby seděl v elektrickém křesle a pustili proud. Vždycky když potřeboval na

Forrest Gump

záchod tak mě Slečna Margaret jak nás učila poslala s ním aby to neudělal vedle ale já ho nikdy nedokázal zarazit a tak jsem se akorát zamknul na některým hajzlíku abysem počkal až se vyřadí a doved ho zase zpátky.

Chodil jsem do tý školy asi pět nebo šest roků a můžu říct že zas tak úplně špatný to tam nebylo protože jsme směli malovat jen tak prstem a taky jsme vyráběli všelijaký blbosti ale většinou s náma akorát cvičili jak si zavazovat kaničky a nepobryndat se při jídle a abysme někdo nedělal bugr a neřvali jak pavijáni nebo neházeli hovnama. Normální věci jako ve škole jsme se tam neučili jenom jak se chovat na ulici a rozdíl mezi panáčkem a panenkou když chcem na záchod. Vono nic jinýho taky nemělo smysl když tam bylo tolika těžkejch případů ale já myslím že nás tam drželi hlavně proto abysme byli hezky uklizený poněvač kdo by byl rád kdyby se všechny ty vypatlanci motali po ulicích no to přece pochopí i debil.

Když mi ale bylo třináct všechno se změnilo. Nejdřív jsem začal strašně růst a vytáhnul jsem se za půlroku vo patnáct čísel takže máma mi věčně musela popouštět kalhoty. Navíc jsem najednou začal bejt větší tak nějak celkově všude a v šestnácti jsem už měřil sto pětadesát a vážil sto deset. Vím to náhodou úplně přesně protože jsem musel na prohlídku a doktor říkal že to nechápe.

A v tý době došlo v mým životě k vobratu. Jednou takhle jdu domů z pomocný školy a v tom u chodníku zarazí auto a nějakej chlápek mě zavolal že prej jak se jmenuju. Tak jsem mu to řek a von kam chodím do školy že mě ještě nikdy neviděl. Řek jsem že do

vzláštní a von chtěl vědět jestli jsem někdy hrál fotbal a já jen zavrtěl hlavou že ne. Moh jsem mu sice povědět že jsem na kluky akorát koukal protože mě nikdy nenechali hrát s nima ale jak jsem se už zmínil já na dlouhý vybavování moc nejsem tak jsem zavrtěl hlavou. To se stalo asi čtrnáct dní po začátku novýho školního roku.

No a za pár dní nato si pro mě do mojí vzláštní školy přišli a vodvezli mě. Vzali se mnou do auta i mámu a seděl tam ten chlápek a dva další co vypadali jak bouchači asi proto kdybysem začal nějak blbnout. Vyndali všechny věci co jsem měl v lavici nasypali to do pytlíku jak člověk dostane v samošce a prej ať se hezky rozloučím se Slečnou Margaret jenomže vona se vám najednou rozbřečí a začne mě vobjímat. Na konec jsem eště řek ahoj spolužákům. Všichni slintali a házeli klepku nebo mlátili pěstma do lavic no a pak jsem šel.

Máma seděla vpředu s tím chlápkiem ale já vzadu mezi těma vazounama až jsem si připadal jak v nějakým starým filmu když poldové vezou zločince na stanici akorát že jsme nejeli na stanici ale do jedný nový střední školy jak u nás postavili. Tam mě dovedli k řiditeli a šli jsme s mámou a tím chlápkiem k němu do kanceláře ale bouchači museli počkat na chodbě. Řiditel byl starej šedovlasej pán s pokecanou kravatou a kalhoty na něm plandaly jako kdyby taky chodil do pomocný. Řek ať se posadíme a dřepnul si taky a začal mi něco vykládat a při tom se mě furt na něco ptal tak jsem mu na všecko kejval ale vo co jim šlo hlavně bylo že chtěli abysem hrál fotbal. Jenomže to jsem si dokázal sesumírovat i sám.

Ukázalo se že ten s tím autem je Trenér školního mužstva. Do

Forrest Gump

třídy mě neposlali ale Trenér Fellers mě vzal do šaten a jeden z těch jeho maníků co mu pomáhali mi dal dohromady dres i chrániče a dostal jsem taky fakt přesnou helmu z umělé hmoty co měla ve předu takovou mřížku aby mi nevyrazili zuby. Akorát boty na mě neměli takže jsem musel bejt normálně v teniskách než mi nějaký seženou.

Trenér Fellers mě do toho dresu spolu s boučačema nasoukal a pak jsem ho musel zase svlíknout a znova navlíknout a svlíknout a pak to celý dobře dvacetkrát vopakovat dokud jsem se to nena- učil. Největší problém mi dělal ten sus penzor protože jsem pořád nechápal na co bysem ho měl nosit. Tak mi to vysvětlili a jeden z těch hromotluků řek tomu druhýmu že jsem mentál nebo něco na ten způsob protože si asi myslel že mu nerozumím jenomže já to chápal a moc dobře poněvač na takový věci já slyším. Teda ne že bysem si z toho něco dělal protože mně už nadávali daleko hůř ale stejně jsem si to pamatoval.

Za chvíli se do šaten nahrnula banda kluků a začala se převlíkat do dresů a všichni jsme šli ven kde nás Trenér svolal dohromady a stoupl si se mnou před kluky a řek kdo jsem. Namluvil toho spoustu ale já stejně nedával pozor protože jsem měl dost nahnáno poněvač jsem ještě nikdy takhle nestál před tolika cizejma lidma ale pak některý přišli a podali mi ruku jako že mě teda vítaj a tak. Trenér zapískal a já se tak lek že mě málem klepla pepka ale každej začal poskakovat a rozcvičovat se.

No abysem to zkrátil prostě takhle se ze mě stal fodbalista. Trenér Fellers a jeden boučač se mi věnovali vzlášť páč jsem eště ni-

kdy nehrál. Cvičilo se třeba něco co se jmenovalo bloky a pořád mi to vysvětlovali ale jak se to pak začalo dělat dovopravdy tak všichni byli namíchnutý poněvač já si nepamatoval co po mně chtěli.

Pak začali zkoušet něco jinýho a říkali tomu obrana takže přede mě postavili tři kluky mezi který jsem měl vlítnout a jít po tom co měl míč. To první bylo docela snadný protože mi stačilo ty kluky rozhrnout a vodstrčit ale jak strhávám k zemi toho s merunou se jim moc nelíbilo takže mě poslali ať si to aspoň patnáckrát vyzkouším na jednom dubu abysem se do toho vpravil. Za nějakou chvíli když měli pocit že jsem se to už naučil mě zas dali do kupy s obráncema a tím co měl míč ale strašně se naštváli že když jsem ty tři smet z cesty neskočil jsem po něm dost tvrdě. To vodpoledne jsem schytl spoustu nadávek a jak jsme skončili šel jsem za Trenérem že jsem na toho s balónem nechtěl bejt jako ras protože jsem se bál abysem mu něco neudělal ale von řek že by se mu nic nestalo protože má pod dresem chrániče. Ale jestli chcete co vědět já ani tak neměl vítr že ho pochroumám jako spíš že se rozčílí a všichni mě začnou honit když se k nim takhle budu chovat. Teda musím říct že mi chvíli trvalo než jsem to všechno pochopil.

Začal jsem tam taky chodit na normální vyučování. Ve vzláštní škole jsme v podstatě ani neměli moc co na práci ale tady to brali daleko vážnějc. Na konec to vykoumali tak že jsem měl každej den tři třídnický hodiny kde jsem akorát seděl a moh si dělat co chtěl a pak tři hodiny kde mě jedna učitelka učila číst. Jenom mě. Byla hrozně milá a hezká až mě kolikrát napadaly všelijaký myšlenky a jmenovala se Slečna Hendersonová.